

פרשת שבוע עפּי השפט אמרת

INNCE J88

مکالمہ طن کھانہ نہیں کہ درج

אא"ז מ"ר צ"ל הגיד פירוש המדרש¹³
צפונה לפני ה' כו' (ויקרא א, יא) זוכר
עקידת יצחק. כי עיקר הקרבן היה הרצון
למסור נפשו לה' יתברך. וזה היחסו שהיה
בהקרבן. ונקרו צפונה. וזה יכול להיות גם
עתה. ופירוש צפונה לפני ה' להיות מקום
העפון שבאים לה' יתברך ולא בגilio על
המצח עד כאן דבריו ז"ל. ובוחריא כי זה
עיקר בזאת הקרבן כי קיריב מכם (ויקרא א,
ט. להיות כל האדים משועבר לה' יתברך.
וזה עקדות יצחק. ורק שהיה במעשה גם כן
שכזה ה' יתברך להקריב במעשה ממש
בהמה ועוף. והנה בשבת אין מקיריבן קרבן
יזידר¹⁴. ויש לומר גם כן כי בשבת אין צורך
לבחינת המעשה שבשבת נאסר כל
המחלכות ולכך הרצון בלבד להיות מוסר
נপשו לה' יתברך הוא הקרבן. רק בחול
הענין על ידי עשייה להיות נמשן ההארה
גם במעשה. רק ציריך קרבן במעשה גם כן
ג"ל ר"ל ג"ה

13. "ישמש את בן הבקר וכו' ובאיו הוא אמר עתפה להבי
ה' אמרו בעשרה שעדם אמרם אמרו את ייחוך בו החיק
הקביה ב' בבשים אחד של שחיות ואחד של ערבית וכל ק'
למה בשעה שהוא ישראלי מוקיבן תמי' על נבי המונה
וקורין תות ומתקאות הוה עתפה וכו' וזה הקבריה עקדת
חיקון מעמידי עלי את השיטים ואtot הארכ' בון נבי ישראלי
בן איש אחד בן עבד בן אמה קורין את הדקוקא הזה
עתפה ג' וזה הקבריה עקדת ייחוך שנאמר עתפה
לפי ר' (תיקד ב', יז).

ԵՐԱՎՈՐ ՀԱՅՈՒԹ

(תרכ"ו)

במושגך' נאמר בבחמה ריח ניחוח ובבוגר ריח ניחוח
ריח ניחוח ובמנחה ריח ניחוח
לומר לך אחד המרבה ואחד הממעיט
ובלבך שיכון לבי לשמיים. בט"ז^{טז} חקשה
ממה נפשך אי גם המרבה כוונתו לשמיים
אם כן המרבה עדייף ע"ש שמיישב בטוב
טעם ודעת. אף על פי כן גראה דקושיא
מעיקרא ליתא. כי באמת אין הפרש בין
מרבה לממעט אף אם שניהם מתחכוםין
טוב. כי בעבודת הבוואר אין נפקה מינה
בריבוי רך בהתעוררות רענן אמרת לבך.
ואדרבא מי שאינו יכול לעשות הרבה
ומכובן מהמעט אפשר השוב יוויה. ובאמת
גראה הפירוש מרבה וממעט עניין ימי^י
הטובה וימיה הרעה כי התרבות המעשים
טובים בעית פתיחות לב האדם. והתרומות
המעשים ימי הרעה שניהם בקנה אחד
עליהם. וזהו בענין שאמרו בשם רב
מלובלין הירוש זיל לפריש הגמורא^{טז}
לא שנבענס אדר מרבען בשמחה ואב ממעיט
בשמחה. ופרש להרבות. ציד הקדושה
ולמעט ציד הטומאות. וכן נפרש באן. וגם
דברים אלו נבלילן בדברי הטז ע"ש באורה
חיים סיכון א^{טז}:

פרק ו' ויקרא

Digitized by srujanika@gmail.com

(۱۰۵)

1

ובמדרשי תלמיד חכם שאין בו דעת
נביילה טובה ממנה שוגם משה
רביינו ע"ה לא נבנס עד שקרא לו כו'. פירוש
כג"ל כי מי יכול לנשת לעשות רצון ה'
יתברך רק על ידי כח המצויה שקדשו
במציאות וצונו. וכן פירוש אאי"ז מ"ר
צילה"ה, כי המצויה נותנת כח שנוכל
לעשותה. והוא כנ"ל שככל אדם הוא שליח
רק על ידיו שבכל מעשיו זוכר השיליות זה
נקרא דעת כי החכמה בפני עצמה גם כן
נקראת חכמה והתיישבות החכמה והכינה
באדם נקרא דעת שיזורע ודובוק בזאת
ההכמה והוא דיבעה פנימיות שבכל מעשה
ומוחשבה גדול וקטן לרבות בפנימיות חיות ה'
יתברך כח הפעול כנ"ל. ומה שרבינו ע"ה
שוויה כלל הדעת של בני ישראל' נאמר
(ונקרא א), ויקרא כו' שהיתה מיוחדת תמיד אל
הבריראה:

אָדָם כִּי יְקַרֵב מִכֶּם (וַיֹּאמֶר א. ב). הַפְּשׁוֹת
לִתְהַנֵּן מִפְנִימִות בָּחוּ וּרְצֻוֹן לְהָ
יַתְבֹּךְ. בְּטַל רְצֹונָךְ^כ. וְהָזֶה בְּחִנָּת קְרָבָן.
לִקְרָב כָּל הַמְעָשִׂים לְהָיַת בָּךְ. וּכְתִיב מִכֶּם
כְּמוֹ שְׁכַתְבָּה אָז' ז' וְל' פִירּוֹשׁ הַמְשֻׁנָּה^א אֲם
אֵין לִי כָּרוּ ע' ש' פְּרָשָׁת תְּשָׁא^ב וּדְבָרִי פִי
חַכְמָתִן. וְהָזֶה שְׁכַתְבָּנוּ שְׁהָגָם שְׁכַל אַחֲרֵי תִּין
עֲנֵן שְׁלֹו יְהִיה עַל דִּי הַכְּנִסֶּת עַצְמָו בָּתוֹךְ
רַלְלַי יְשָׁרָאֵל:

10. יהונת כל איש ישראל ארך לתוך עין מיהוד שברא
עליז בפרט ואין אחר יוביל תחתו, והוא און און לא מיל, ל-
ואעטביב און נחשב מושעה זידד ריך שעשעה כובל טירואל כל-
מכל הפליטים, והו ובשכלה עזבמי מה אני (ספר הדות כ'=
משע זידד יאנס זונטער מאיראל).

Digitized by Google

(תרכ"ה)

ברש"י אָדָם (ויקרא א, ה) לְמַה נָאֵם. מִה
אָדָם לֹא הַקְרִיב מִן הַגּוֹל בָּרוּ. כִּי
הָאָדָם מִקְרָב נֶפֶשׁ הַבָּהָמָת. רַק מֵצֶר
טֻעַם יִהְיֶה מִכְרָב בְּנֶפֶשׁ הַבָּהָמָת. שֶׁהָאָדָם
שֶׁהָאָדָם מִמְשִׁיךְ חִזְוֹת לְכָל הַבָּעֵל חִיזִים
שֶׁהָאָדָם לְמַעֲלָה מֵהֶם כְּמַאֲמָר (תְּהִלָּם ח, ז) כִּי
שְׁתָה תַּחַת רְגִילִי. וּבוֹרוֹאֵי אָדָם הַרְאֵשׁ
הַזָּהָר הַמְּדֻבָּר וּמְשִׁפְיעַ חִזְוֹת לְכָל הַבָּעֵל חִיזִים
בְּסִדר זְוּמָס צָוָמָה זוֹ מְדֻבָּר. וּכְنַכְלָל כִּי
דוֹר וּדוֹר. אֶבֶל הָאָדָם הַפְּרַטִּי אֶם אַינְיוּ
בָּמְרוּגִוָּת מְדֻבָּר כִּמוּ שָׁמְצִינוּ² יְתַשֵּׁשׁ קְדֻמָּן
אִם כִּן נִקְרָא גּוֹלִיה מָה שְׁמַבְיאָ נֶפֶשׁ בַּעַל חֵי
לְהַתְּכִרְבֵּר. רַק הַעֲצִיה לְבַטֵּל עַצְמָוּ לְכָל
יִשְׂרָאֵל בְּמוֹ שְׁבַתּוֹ (ויקרא א, ב) כִּי יִקְרִיב מִכֶּם

אחותם לא תקניבו מן הגול" (רש"י ויקרא א, ב ד"ה "אדם").

میں نے ساری تھیں لیکن میں اسکے

תרל"א

במדרש רברכו ה' מלאכיו (וחליט ג', ב')

וחתוניות שאינם יכולין לעמוד בתפקידו בת凄 מלאכיו כי'. כי באמת כל איש ישראלי נשאלת הצלחה בעולם לעשות רצון אבינו שבשמים נקרא שליח ומלאך. אך כי המלאך אין לו שום דבר רק השליחות. ולכך נקראים² עמודדים בili השתנות מבחינת שליח ומלאך מעלה בnl' וכשאדם שומר עצמו שלא להיות שליח עניין והנמצא גם בתוך רצונו יתרחק מהר שליח עניין והוא כה כל מעשה שיש בו ניצוץ קדוש והוא כה הפועל בפועל וצריך להזות כל מעשה האדם רק כדי להיות נעשה רצון ומבקש ה' יתרחק. ואנו נקרא באמת מלאך שליח מרגע עצמו בכל מעשה שליחות וקיים רצונו יתרחק. וזהו (*שם*) עשי דברו שעשוין והיבור על ידי הכהנה בכל מעשה להיות רק לרצונו זוכין לשמעו בכל מעשה ממש מה שרצונו יתרחק בזה גופיה. וזהו (*שם*) גבורי כה שיעיר איזיותם בכח שבכל דבר שהוא הפנימיות והוא רצונו יתרחק מהחיה כל בnl'. וזהו שאמר (יראה א, א) ויקרא אל משה הפרוש שכן היה בחינת משה רבינו ע"ה שהיה מוכן תמיד לנבוואה³ והיה שומע תמיד קול הקוראה⁴ כמו מלאך שעוסק תמיד בשילוחתו יתרחק שכן לו דבר אחר בעולם בnl':

י' זיקרא אל משה רבי תנומת בר גמלאי פחת יברכו ד'
מאלכין גורוי כה עשר דבריו ו' ומבה הכתוב מדבר אם
בעלהיהם הכתוב מדבר וזה אב בתרתונם עלילות נ' כל בזאיו
זה אינו מדבר אלא בתרתונם ביה' ואנו בזאיו בזאיו
לענוד בפתקון של קדרוש ביה' בזאיו בזאיו בזאיו
אבל תורתם עיי' שאון בזאיו לעמדן בזפקדי' של ובקה' ז' ז' ז' ז'

ג. כמי רכזן העזר

[תרכ"ב]

יקיריב אותו לרעינו (ויקרא א, ג מלמד
שכופין אותו בו). פירוש מי
שרוצה על כל פנים להיות תחת על
מלכותו יתברך. יכול לפעול גם כן שיבוטו
אתו מן השמים גם כן אם רועה בזה. כי
בכל לאנו רצינו הארון:

ג. מילר ו-טוליך כראוי

12

ונפש כי תקريب קרבן מנחה ויקרא ב. א) מי דרכו להתנדב מנחה עני מעלה הכתוב באילו הקריב נפשו.⁸ וכן במשנה.⁹ כאמור בעולת בהמה ריח ניחוח ובעוף ריח ניחוח ובמנחה ריח ניחוח כנראה למדרך אחד המרבה בו. ובודאי אין הכוונה על הפרש שיוי של הקרבן. דבר לי דינר קר לי מאה מנה בפלפי שמיא. ומאי קא ממשען לן בוה. אבן באמת כוונותם גם על הממעית שאין לו דעת להעלות קרבן חשוב. כי בודאי גוללה מעלה השולה על הבגנהה. שוזיא העלאה הרוי זהה העלאה הגזומה. אך על פי כן מי שambilר את מקומו בחרם במעט אשר יהיה באמות. מלפקץ לעמלה ממוריגתו. כמו שכותב במדריש¹⁰ בפסוק (קהלת א) טוב מלאך נחת נר. וכן כתוב הטעז' באורה חיים¹¹ שהמעית לשם שםים. הינו שאינו רוץ להזרחות. על ידי ש מבין שיעשה יותר בטוב. זה המעט. וזה הרעיון אמתה חשוב לפניו יותר באלו הקריב נפשו שהוא מדבר מעלה תירבון הח' ר' ג'.

ח. קייזריך נא אונזען
[תרם"ב]

11

במדרש תלמיד חכם שאין בו דעת
גבילה טוביה בר' שחרי משה
רביינו ע"ה רבן של כל הנכאים לא רצאה
לכטוט בלי קרייה. ואכזרות קשה הוא כתיב
(שםמ"ג לה) ולא יכול משאה לבוא בר'. אך
בדרך שעודם רוצה לילך מוליכין אותו.
ולפי עניותו אותו צדיק נאמר ולא יכל.
והאמת בפי מה שמתפרק הדדים אל הקדרוש
ברוך הוא וברוך שםנו. מילא נפל עליו
ברושה והכנענה. ולפי רוממותו של משה
רביינו ע"ה קר היה ענותתו. והוא רשותו חז"ל אמר
על מוריינה גדורלה שלו. ודרשו חז"ל אמר
ובהמה שערומיין ברעת כדים ומשימין
עצמם כמו בהמה. נמציא זהה עירק הדעת
להבחן אך לעשות עצמו בכבאותו. ולא כל
ארם זוכה לבחינת ענזה באמת. רק לבטל
עצמם אל החכמים. והחכמים אשר לדם
הדרעת הם משימין עצמן בכבומה להבורה
יתברך שמנו מבטו שכחוב (וחלים ע). כב המות
הו היטני עמר. שבפי הרוביות קר נמצאת
ההכנענה. וזהו שכתוב ולא יכול משאה לבוא.
ואנו ובירך אללו בר' וברא א'

לעומת הדרישה של מילון ערך זה.

15

בפסוק (ויקרא ה, א) נפש כי תחטא במדרש ר' שמות לנפש כי ונדמה להקב"ה ע"ש. כי האדם זוכה על ידי מעשיו לשילימות הנפש כמו שכחוב בזוהר הקדוש ר' זוכה יתר נותחין לו נפש כי רוח נשמה ע"ש. וכן בן על ידי החטא נתמעט הארץ הנפש. תחטא לשון חסרון. והקב"ה נתן לבני ישראל תיקונים בקרבן לכפר והשוגג כדי שלא יבוא לזרון בראייתא במדרש תנומואה ר' כי השוגג פתח לבוא למודע. ועל זה בחיב מהלים לה, ט) פוזה הר נפש כי ולא יאשמו כי. וכיין שהנפש נורמה להקב"ה אם כן יש חלק נפש שאין בו מגע חטא כלל ודי נשמה יתרה הבאה בשבת קידושי ר' רכתיב שנות לא, ט) וינפש שליליות הנפש. ונקראת מתנה טובה בבית גנו¹² שאין בה מגע רע כלל. והוא היטר מנפש כי תחטא. ולכן הזוכה לזה מוחלט לו עונותיו כמו שאמרו חול¹³ מחוללו ישבעה ט) מחייב לו:

۱۷۰- جلد دویست و دویمین

וְמִלְחָמָה

בלל הדרשות וצווים קדימה קריאה לשון
חייב לשון זירוז'. והוא רמז לכל
המעשים שארים עבד בהם את הבורא
יתברך. ציריך להקדים ותלהנתו ורביקות
לעוברא. וזה שהקדימו חז"ל² ברכות
המצוטע עבר לעשיותן. ואיתא³ עוברא אלא
דחיפו ורחיינו לא פרחת לעילא שעריכין
להקדים אהבה ויראה קודם כל מצוה והוא
קריאת. חיבה וירחו הוא רוחינו וڌחיל
כברל:

۲۵۷

[תורה]

13

בשם מוויז זל על המאמר בתנא רבי אלחנן וברבנן כל האמור פהו

אליהו וbamorosh' כל ואומר פוש
(ירא א, ז) ושוחט ב' צפונה לפני ה' הקב'ה
וזכר לו עקדת יצחק דכתיב (שם ב) כי יקריב
מכם ב' מן הבהמה ב' והברך ב'. הענן
הוא כי צריך לחיות הרצון למסור נפשו
לה. רק ה' יתברך נזון לחיות הבהמה
תמותת האדם. וזה فعل יצחק אבינו במא
שגען. והקב'ה קיבלה שהה חלופו. ונמצא
עיקר הקרבן הוא מן האדם עבד זל. וזה
ענין הס邏מיה בכל בchio. ריבמואשבה ורוצון
הוא מוסר נפשו. רק שעריך לחיות פעללה
במעשה גם כן. וזה געשה על ידי הבעלי
חמיים. אבל הפנימיות יש גם עתה. לכן

תלמידין תיקנות דכתיב (השע ד, י) ונשלמה פריט שפטינו. שהדיבור יהיה כמועה להצטרכם עט המסירות נשmachבה. דכתיב (שמואל א, ט) ואשפרך את נפשי לפני ה'. שיעיר התפללה ציריך להיות במסירות נפש לה'. כי התלמידין היו קרבן צבורי. ולבן היו אנשי מעמד גבוה בכל ישראל^א. לקיים מסירת נפש כי יקריב מכם ויקרא א, ט בבנ'ל. על כן צריכין להיות מוכן לזה הקרבן מאטנו ממש. ואז היה הקב"ה בונה ביתו לקבל הקרבן במעשה בנ'ל. ואז אחר החטא היו בני ישראל באמות מוכנים למסור נפשם לה'. ונינן להם העצה במעשה על ידי הקרבן בנ'ל. וביאר מוציא זל בבנ'ל פירוש צפונה לפני ה' היינו המוחשبة ורצין שהו עיקר הקרבן מן האדים עצמו לפני ה' הבון לבלתי.